

РЕШЕНИЕ

№ 1666

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **983** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 27а от Закона за закрила на детето (ЗЗДет).

Образувано е по жалбата на Г. П. С.-П. от [населено място], в качеството ѝ на родител и законен представител на малолетното ѝ дете М. П. П. срещу заповед № ЗД/Д-С-КС-004/23.01.2024 г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, [населено място], с която е разпоредено настаняване на детето М. П. П. временно и при условията на спешност в семейство на роднини, съпрузите О. П. П. и И. М. П., дядо и баба по бащина линия на детето, считано от 23.01.2024 г. до произнасяне на съда съгласно чл.28 от ЗЗДет.

Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена при неспазване на предвидената в закона форма, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Изложени са твърдения, че административният акт е издаден от некомпетентен орган, доколкото съгласно чл. 27, ал. 1 ЗЗДет, заповедта за настаняване се издава от директора на дирекция „Социално подпомагане“ по настоящ адрес на детето, в случая заповедта е издадена от Директора на Дирекция „СП“ – К. село, а детето е настоящ адрес в район „И.“. Твърди се, че не е налице която и да е от предпоставките по чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЗДет, послужила като основание за издаване на административния акт, както и че не е налице спешност по смисъла на чл. 33 ППЗЗДет /Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето/, като не са

събрани каквито и да е доказателства в тази посока. Обосновава издаване на оспорения акт при нарушение на административнопроизводствените правила, доколкото социалният доклад е изготвен без оценка на родителския капацитет на майката, без тя да се е запознала и да е взела становище по него и без да са събрани всички относими доказателства, т.е. в нарушение а разпоредбата на чл. 35 АПК. Посочва се, че не е спазена установената форма на административния акт, тъй като липсват мотиви и не са изложени обстоятелствата послужили като основание за прилагане на посочените материалноправни норми на ЗЗДет. Изложени са аргументи за нарушение на чл.6 АПК във вр. с чл. 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Твърди се, че предприетите с оспорената заповед мерки за закрила няма да осигурят нормално развитие на детето в подходяща за него среда, доколкото то ще бъде настанено при практически непознати хора, с които то е прекарвало пренебрежимо малко време през шестте си години, не е гостувало в дома им и не е изградило емоционална връзка с тях. Посочва се, че О. и И. П. не са запознати с нуждите и потребностите на детето, със здравословното му състояние, прекараните заболявания, алергии, с навиците му, не са информирани за детската градина и заниманията, които посещава. В този смисъл настаняването на детето при бабата и дядото по бащина линия не е в най-добрия интерес на детето. В същото време то е изведено от дома на майка си без никакви лични вещи. Твърди се, че от негово раждане майката сама е полагала грижи за детето, като то е растяло в добра семейна среда с помощта на рожденото й семейство, в отглеждано с много любов, в отлични битови условия, като е прекарвало пълноценно време с баща си. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и поддържани в съдебно заседание, жалбоподателката лично и чрез процесуалния представител адв. С. Г. и адв. А., отправя искане за отмяна на оспорения акт.

Ответникът – Директор на Дирекция "Социално подпомагане" – К. село, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Й. Л., в депозирано по делото писмено становище, оспорва жалбата като неоснователна и прави искане да бъде оставена без уважение. Посочва, че обжалваният акт е издаден от материално и териториално компетентен орган, при спазване на установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон. В съдебно заседание поддържа изразеното становище и моли за потвърждаване на оспорената заповед.

Заинтересованите страни О. П. П. и И. М. П., чрез процесуалния си представител адв. С. С., в представения по делото писмен отговор, оспорват жалбата като неоснователна.

Заинтересованата страна детето М. П. П., чрез назначения му особен представител адв. И. от САК, редовно уведомен, не се представлява в проведеното съдебно заседание.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Малолетното дете М. П. П., чието временно настаняване е разпоредено с оспорената заповед, е български гражданин, с родители: майка – Г. П. С.-П. и баща – П. О. П..

Административното производство е образувано въз основа на Доклад изх. №С./Д-С-КС/61 от 23.01.2024 г., изготвен от социален работник в отдел „Закрила на детето“ към ДСП- К. село, в който са изнесени данни за получен сигнал на същата дата от РДСП- С. град, както и писмо от ДСП - С. с приложен сигнал за децата М. и К. П. от адв. С. Г., пълномощник на Г. П. С. – П., майка на децата. В доклада е отразено извършването на посещение на адрес на който пребивават О. П. и И. П., които съобщават, че синът им П. О. П., починал на 18.01.2024г., е баща на децата М. П. П. и К. П. П., а срещу майката на децата е образувано досъдебно производство във връзка със смъртта на бащата и е задържана от властите. На 19.01.2024г. децата са предадени на бабата и дядото по бащина линия от МВР. На срещата присъстват О. П. и И. П., дъщеря им и съпругът ѝ, както и малолетните деца М. П. и К. П.. Бабата и дядото са попълнили Заявление и Декларация по чл. 24, ал.3 ППЗЗДет, с които изразяват желанието си да полагат грижи за детето М. П. П.. Установена е самоличността на децата и О. П. и И. П., както и тяхната роднинска връзка. В доклада се посочва и че при извършеното посещение на адреса се констатирали добри битови условия, като жилището е оборудвано съобразно нуждите на децата, М. П. П. е в добро здравословно състояние, между детето и роднините по бащина линия и изградена здравословна и доверена емоционална връзка. Във връзка с подадения сигнал от представителя на майката, адв. С. Г., че децата са отнети от майката, се посочва, че липсват данни кой би съдействал на майката след като ѝ е наложена мярка за неотклонение домашен арест за задоволяване материалните и битови нужди на детето, за психо – емоционалното му състояние, за образователните му и други потребности. Установено е и че по отношение на детето М. П. в Агенция Социално подпомагане се съхранява Сигнал вх. № С./Д-А/611/05.07.2021г., както и писмо, доклад за оценка и други вътрешни актове във връзка с него. Приложен е и Сигнал до Дирекция „Социално подпомагане“, район С. от адв. С. Г., представител на майката Г. С. – П., в който се посочва, че децата са отнети от служители на МВР и са предадени на родителите на бащата, с които нямат връзка, без да е спазена процедурата по ЗЗДет. Излага се, че майката е под домашен арест, за да може да се грижи за децата, бащата е починал на 18.01.2023г. С доклада е направено предложение по отношение на малолетното дете да бъде отворена работа по случай за закрила на дете в риск, съгласно чл.26, ал.1 и чл.27, ал.1 ЗЗДет вр. с чл.24, ал.1, т.1 ЗЗДет и на основание чл.33 от ППЗЗДет с оглед преустановяване и превенция на констатираните рискове, осигуряване адекватното обезпечаване на материалните, здравните, психо-емоционалните и образователни му потребности в сигурна и устойчива семейна и социална среда за детето М. П.. След одобрение на предложението, видно от поставената резолюция от 23.01.2024 г., от социален работник при Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село.

Изготвен е Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете с изх. №СЛ/Д-С-КС/2253-003 от 23.01.2024 г. на Дирекция „Социално подпомагане“, - К. село. В същия е посочено, че М. П. П. е вписан в регистъра на деца, нуждаещи се от специална закрила – деца в риск, като случаят е регистриран на 23.01.2024 г. Преповторени са фактите и констатациите от предходния доклад за оценка на постъпил сигнал относно основните битови потребности на детето, здравеопазване, емоционално и поведенческо развитие, идентичност, емоционална връзка бабата и дядото. Относно капацитета на родителите е посочено, че понастоящем грижите за детето се полагат от неговите дядо и баба по бащина линия,

които са му осигурили безопасени битови условия, родителски надзор и сигурност, семейна топлина и обич. Същите са консултирани психологически, педагогически и социално-правно във връзка с комуникацията с детето по отношение на създалата се ситуация и възможността за ползване на подходящи социални услуги за възрастни и за деца в общността. Констатирано е, че съблюдават и обезпечават адекватно материалните, психо-емоционалните и здравните потребности на М., осигурили са му стабилност и устойчива семейна среда. В доклада са преповторени данните, описани в сигнала, въз основа на който е започнала работата по случая и извършените въз основа на тях констатации, както и постъпилия сигнал от майката, чрез пълномощника ѝ, идентични с отразените в доклада за оценка на постъпил сигнал. Посочено е още, че майката е била омъжена за бащата, като и че като други близки, които са от значение за случая са лелята на детето по бащина линия и нейния съпруг. При посещение на жилището, в което се отглеждат децата е установено, че са налице добри жилищни условия – обзавеждане и оборудване с всичко необходимо за бита на домакинството и детето, съобразно възрастовите и индивидуалните му потребности, чисто е и подредено. Относно трудовата заетост на О. П. и И. П. е установена такава от направена справка. При извършената оценка на случая като проблемни зони, нуждаещи се от подобрение са отчетени липсата на сигурност, здравословна динамика на взаимоотношенията и стабилност в семейната среда на рожденото семейство на малолетното дете. Като основни нужди са посочени гарантиране на адекватното обезпечаване на материалните, здравните, психо-емоционалните и образователни потребности, правата и интересите на детето в сигурна и устойчива семейна среда. С оглед на изложеното е констатиран риск за живота, здравето и цялостното психологическо състояние и развитие на детето. Направено е предложение по отношение на малолетното дете да бъде отворена работа по случай за закрила на дете в риск, съгласно чл.26, ал.1 и чл.27, ал.1 ЗЗДет, вр чл.24, ал.1, т.1 ЗЗДет и на основание чл.33 ППЗЗДет с оглед преустановяване и превенция на констатираните рискове, осигуряване адекватното обезпечаване на материалните, здравните, психо-емоционалните и образователни му потребности в сигурна и устойчива семейна и социална среда за детето М. П..

Въз основа на този доклад е издадена оспорената в настоящото съдебно производство заповед № ЗД/Д-С-КС-004/23.01.2024 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, [населено място], с която поради наличието на обстоятелства по чл. 33 ППЗЗДет във връзка с чл. 25, ал.1, т.1, чл. 26, ал.1 и чл. 27, ал. 1 от ЗЗДет малолетното дете М. П. П. е настанено временно при условията на спешност при роднини – П. О. П. и И. М. П. считано от 23.01.2024г. до произнасяне на съда чл. 28 ЗЗДет.

Заповедта е връчена на Г. С. - П. лично на 15.06.2022 г., а жалбата е депозирана на 25.01.2024 г.

С Определение от 22.01.2024 г., постановено в открито съдебно заседание по частно наказателно дело №431/2024 г. на Наказателно отделение, 23 състав на Софийски градски съд, по отношение на Г. С.-П., която към този момент е била в ареста на НСлС, е взета мярка за неотклонение „домашен арест“, която да се изпълнява на посочен адрес, като е постановено спазване на забраната обвиняемата да напуска жилището, като се контролира чрез средство за електронно наблюдение.

По делото е представено Протоколно определение по въззивно частно наказателно дело № 105 по описа за 2024г. на Наказателно отделение на Апелативен съд – С.,

спрямо Г. С.-П. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, която не подлежи на обжалване.

На основание чл. 15, ал. 6 от ЗЗДет по делото са приложени социален доклад, изготвен от Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, изготвен на 27.02.2024 г., в който се посочва, че дядото и бабата, при които е настанено детето, обезпечават адекватно неговите потребности, като биват наблюдавани от служителите на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село и Фондация „За нашите деца“ като доставчик на социални услуги. Констатирано е, че други роднини или близки не са заявили желание да отглеждат и възпитават детето в семейна среда. Не са установени данни, гарантиращи адекватното обезпечаване на потребностите, правата и интересите на детето, включително потребността и правото на лична сигурност при отглеждането и възпитанието му в семейната среда на неговата майка. Обосновано е становище, че мярката за закрила на детето е предприета съобразно неговия най-добър интерес и принципите по чл. 3 ЗЗДет., от които административният орган се ръководи.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА – подадена е от активно легитимирано лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно нормата на чл. 27, ал. 1 от ЗЗДет., според която настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство, социална услуга - резидентен тип или в специализирана институция се извършва със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ по настоящия адрес на детето. Съгласно легалната дефиниция на понятието „настоящ адрес на дете“, съдържаща се в § 1, т.15 от ДР на ЗЗДет., това е адресът, на който детето пребивава. Настоящият адрес на М. П. П. е териториалния обхват на ДСП-К. село, на адрес на който пребивават П. О. П. и И. М. П. и който не е съобщен по съображения за сигурност. Към датата на налагане на мярката, фактическият й издател е бил оправомощен да изпълнява функцията на директор на ДСП-К. село.

Съдът приема, че при издаването на заповедта е спазена установената форма, доколкото разпоредбите на ЗЗДет не предвиждат различни изисквания от установените в чл. 59 АПК. Актът е издаден в писмена форма. Предпоставка за упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигуряване възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си, е посочването от страна на органа на правните и фактическите основания за издаването на административния акт. В случая съдът приема, че оспорената заповед е мотивирана, с оглед изложените фактически и правни основания за издаването ѝ. Съгласно ТР № 16 от 1975 г. на ОС на ГК на ВС, е допустимо мотивите към административния акт да не се съдържат в него, а в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт и са част от административната преписка. В случая, това е Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете изх. №СЛ/Д-С-КС/2253-003 от 23.01.2024 г., изрично посочен заповедта като основание за издаването ѝ и изложените в него съображения се явяват мотиви за издаване и на самата заповед. В този смисъл неоснователно се

явява възражението на жалбоподателката, че е налице порок във формата на оспорения административен акт поради липса на мотиви за приложението на чл. 33 ППЗЗДет. Действително в заповедта на Директор на Дирекция Социално подпомагане- К. село липсват конкретни съображения относно предпоставките по чл. 33, ал.1 ППЗЗДет, съгласно който спешното настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. В административната преписка обаче в Доклад за оценка на постъпил сигнал с вх. № С./Д-С-СК/6123.01.2023г. органът е изложил подробно констатираните обстоятелства, които са съотнесени към изискванията на чл. 33, ал.1 за прилагане на спешно настаняване на детето извън семейството. Посочено е, че бащата е починал, а по отношение на майката е предприета мярка задържане. Обсъден е и сигналът от представляващата майката адв. С. Г., а именно, че по отношение на майката е наложена мярка „домашен арест“. Посочено е също така, че роднини или близки извън дядото и бабата по бащина линия не са изразили желание и готовност пред административния орган да полагат основни грижи за децата. На следващо място са изложени съображения, че от страна на майката пред административния орган не са ангажирани доказателства за наложена мярка „домашен арест“, но и при наличие на такава, липсват данни кой би съдействал на майка за полагане на основните грижи за детето и задоволяване на неговите нужди от всякакво естество в случай, че майката е под домашен арест и детето ѝ бъде предадено, а именно обезпечаване на здравни, материални, психо- емоционални в контекста на ситуацията, образователни нужди и интереси и т.н. Основателността на изложените мотиви подлежи на проверка във връзка с приложението на материалния закон.

В хода на административното производство по издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нейната незаконосъобразност. Административното производство е започнало по сигнал за деца в риск, във връзка с който са предприети незабавни действия от страна на Дирекция „Социално подпомагане“ съгласно изискванията на чл. 36а, ал.2 ЗЗДет. Действително жалбоподателката не е информирана, нито за започване на административното производство, нито за извършените действия и констатациите на административния орган, обективирани в Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете с изх. №СЛ/Д-С-КС/2253-003 от 23.01.2024 г. Без да ѝ бъде предоставена възможност за становище по доклада, както и да ангажира доказателства във връзка с него, е постановена оспорената заповед. Не на последно място, преди издаване на административния акт среща с майката не е осъществена и не е направена оценка на родителския ѝ капацитет и възможностите да полага грижи за детето. В случая в нарушение на чл.14 ППЗЗДет не е извършено цялостно и всеобхватно проучване и оценка на сигнала, като съгласно цитираната разпоредба, административният орган събира необходимата информация от семейството, детето, училището, детската ясла и градина, специализираната институция, роднини, близки, съседни, при нужда друга дирекция "Социално подпомагане", личен лекар и от други източници при необходимост. В случая, информацията е събрана само от

дядото и бабата, извършена е справка за личен лекар и предходни сигнали в Агенция за социално подпомагане. Следва да се има предвид, че налагането на мярката в условията на спешност не освобождава социалния работник от задължението за всеобхватно проучване, доколкото в разпоредбата на чл.33, ал.3 ППЗЗДет е посочено, че проучване се извършва, макар и в по-кратък срок. Така крайният акт се явява издаден в нарушение на чл.35 АПК. За да бъде констатираното нарушение на процесуалните правила съществено, то следва да е от такова естество, че да се е отразило или да би могло да се отрази на крайния резултат обективиран в оспорения административен акт. В този смисъл констатираните нарушения биха били основание за отмяна на крайния акт, в случай че в хода на съдебното производство бе установено, че оспорващата е имала и има родителски капацитет, условия и възможности да полага грижи за детето или такива обстоятелства биха могли да се установят. В хода на съдебното производство жалбоподателката е имала възможност да ангажира доказателства в тази посока, но такива не са представени и не са направени доказателствени искания. В допълнение, относно твърдяното нарушение, изразяващо се в невръчване на изготвения социален доклад, въз основа на който е издадена процесната заповед, съдът намира, че същото не представлява нарушение, доколкото в ЗЗДет и ППЗЗДет не е предвидено такова задължение за административния орган преди издаване на крайния акт. По изложените съображения съдът не констатира при провеждане на административното производство да са допуснати нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, които да могат да послужат като основание за отмяна на оспорената заповед.

Проверката за приложението на материалния закон следва да бъде извършена в светлината на разпоредбите на чл. 142, ал.1 и ал.2 от АПК, съгласно които преценката за съответствието на оспорения административен акт с материалния закон се извършва към момента на издаването му, а установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

Правното основание за издаване на оспорената заповед е чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал. 1 ЗЗДет във вр. с чл. 25, ал.1, т. 1 ЗЗЕДет.

Съгласно чл. 27, ал.1 ЗЗДет настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство и в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето. Основанията за прилагане на тази мярка за закрила са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗДет. В т.1 на същата разпоредба, посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, е предвидена възможността да бъде настанено извън семейството дете: 1. чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени. Безспорно установено по делото е, че бащата на детето е починал, но относно майката не е констатирано наличието нито една от посочените предпоставки. Поради това, разпоредбата, посочена като правно основание за издаване на заповедта за закрила, не съответства на действително установеното в хода на административното и съдебно производство по отношение на майката.

Предприетата с оспорената заповед мярка за закрила е предвидена в чл. 4, ал.1, т.2 ЗЗДет. Тя е има временен характер и се налага незабавно по административен ред при наличие на данни за „дете в риск“. Съдът приема, че с оглед създалата се на 19.01.2024 г. ситуация, довела до смъртта на бащата и задържането на майката, при която родителите на детето не е имало как да полагат грижи за него, което е наложило отвеждането му при бабата и дядото по бащина линия, следва да се приеме, че малолетният М. П. П. е бил „дете в риск“ и основателно административният орган е предприел по отношение на него действия за специална закрила по смисъла на чл. 5 ЗЗДет. М. П. е бил „дете в риск“ и към датата на издаване на оспорения акт - 23.01.2024 г., доколкото и към тази дата е отглеждано от неговите баба и дядо, без настаняването му при тях да е било уредено по съответния ред.

Въпреки това от събраните по делото доказателства, както и от приложената административна преписка може да се направи извод за необоснованост на констатацията на административния орган, че в конкретния случай са налице предпоставки за прилагане на мярка за закрила именно настаняване в семейството на роднини по чл. 27, ал. 1 ЗЗДет в хипотезата на "спешно настаняване извън семейството" на малолетното дете, предвидена в чл. 33, ал. 1 ППЗЗДет. Съгласно разпоредбата на чл.33, ал.1 и ал.2 ППЗЗДет, спешно настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето, като настаняването се извършва незабавно след получаването на сигнала със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане". Фактически констатации за такава опасност за здравето и живота на детето липсват в мотивите на оспорения акт. В случая въпросната мярка "настаняване на дете извън семейството" е взета незабавно, като в доклада, въз основа на който е издадена процесната заповед, липсват съображения защо е прието, че ако се отглежда от майката има опасност за здравето и живота му и защо майката не е в състояние да му осигури необходимите грижи. Както вече беше констатирано от съда, такива изводи се съдържат в доклада за оценка на случая, в който е изложено, че след освобождаването на майката и налагане по отношение на нея на мярка за неотклонение „домашен арест“, в случай, че детето бъде върнато при нея за предоставяне на основите грижи за него, в производството не са установени данни относно това кой би съдействал на майката за обезпечаване на материалните, психо-емоционални, здравни и образователни нужди и интереси на детето в контекста на ситуацията, докато правото на придвижване на майката извън дома е ограничено. Така изложените мотиви съдът обаче намира за необосновани, тъй като, както се прие и по-горе, преди налагане на временната мярка за закрила с оспорената заповед среща на служители на Дирекция „Социално подпомагане“ с майката не е осъществена, тя не е посещавана и не е извършвана оценка на родителския ѝ капацитет и възможностите да полага грижи за детето. По същество в проведеното административно производство, майката е била лишена от възможността да установи пред административния орган възможностите си да полага грижи за детето.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, изложено в становището му от 16.02.2024 г. по делото, че майката не е представила

Заявление за реинтеграция на детето в семейството и по този начин не е изпълнила процедурата за връщане на детето под нейна основна грижа. В случая, предвид липсата на предприета мярка за закрила към момента на подаване на сигнала от страна на майката, чрез представителя ѝ адв. С. Г., за да заяви желанието си за връщане на детето, не е било необходимо подаване на такова заявление. Безспорно в сигнала е обективизирана волята на майката за връщане на детето под нейна основна грижа. След събиране и преценка на относимите доказателства, ответникът е следвало да прецени дали са предпоставките за прилагане на мярка за закрила по отношение на детето или не и ако не са налице такива, да върне детето на майката без да е необходимо тя да подава заявление.

В съдебното производство в тежест на административния орган е да установи при условията на пълно и главно доказване, че оспореният акт е издаден при наличие на предвидените в закона основания. В случая, ответникът не е доказал фактическите констатации, на които се е позовал при издаването на оспорения акт, като е обосновал изводите си само с взетата по отношение на майката мярка за неотклонение „домашен арест“ и готовността на бабата и дядото да поемат грижите за детето, което не е достатъчно, за да се издаде акт от вида на процесния.

Въпреки това, в хода на съдебното производство безспорно се установи, че след издаване на оспорения административния акт на 30.01.2024г. с Протоколно определение по въззивно частно наказателно дело № 20241000600105 по описа за 2024г. на Наказателно отделение на Апелативен съд – С., спрямо Г. С.-П. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, която не подлежи на обжалване, тоест налице е обективна невъзможност майката да полага грижи за детето. Този факт от значение за делото, който е установен след издаване на административния акт до приключване на устните състезания по настоящото производство на основание чл.142, ал.2 АПК следва да бъде взет предвид от съда. Задържането на майката под стража обосновава наличието на една от предпоставките на чл.25, ал.1 ЗЗДет за настаняване на дете извън семейството, а именно тази майката се намира в трайна невъзможност да го отглежда – предпоставка чл. 25, ал.1, т.3 ЗЗДет. По отношение на бащата е налице предпоставката по т.1 - същият е починал. Предвид тези обстоятелства, предвид липсата на установени други близки и роднини, които са изявили желание да полагат основно грижи за детето и доколкото то се отглежда от неговите баба и дядо по бащина линия, по отношение на които безспорно е установено, че разполагат с необходимите условия за отглеждане на детето и които изрично са изразили съгласието си за това по реда на чл.24, ал.3 ЗЗДет, съдът приема, че наложената мярка за закрила се постига целта на закона да бъдат защитени висшите интереси на детето. Това понятие намира израз в прогласените и защитени от международните актове и закона права на детето, а именно в принципите на Декларацията за правата на детето, провъзгласена с резолюция 1386 (X.) на Общото събрание на ООН от 20.11.1959 г. и в чл. 10, ал. 1 ЗЗДет. В случая, от основно значение е правото на детето да се развива физически и емоционално по здравословен и нормален начин, както и да бъдат защитени неговите интереси. Тези права и

интереси са обезпечени с настаняването му при бабата и дядото по бащина линия, с която се постига най-доброто осигуряване на посочените права на детето. Предвид това и въпреки установената материална незаконосъобразност към момента на издаването му, съдът приема, че жалбата срещу оспорената заповед следва да бъде отхвърлена.

Не на последно място, следва да се има предвид, че наложената с оспорения административен акт мярка за закрила има временен характер до определянето на постоянна мярка по чл.28 от ЗЗДет от компетентния районен съд.

При този изход на делото на основание чл.143, ал.4 АПК, основателна се явява своевременно предявената претенция на заинтересованите страни О. П. и И. М. П. за присъждане на извършените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 /хиляда/ лева, което е платено в брой видно от приложеното по делото Договор за правна защита и съдействие от 07.03.2024г.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 40 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. С.-П. срещу Заповед №ЗД/Д-С-КС-004/23.01.2024 г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, [населено място], с която на основание чл.26, ал.1 и чл.27, ал.1 ЗЗДет, вр. чл.25, ал.1, т.1 ЗЗДет и чл.33 ППЗЗДет малолетното ѝ дете М. П. П., е настанено временно и при условията на спешност, считано от 23.01.2024 г. до произнасяне на съда съгласно чл.28 ЗЗДет, в семейство на роднини, съпрузите О. П. П. и И. М. П., дядо и баба по бащина линия на детето.

ОСЪЖДА Г. П. С.-П. от [населено място] да заплати на О. П. П. и И. М. П. от [населено място] деловодни разноски в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

На основание чл.64, ал.4 от Закона за съдебната власт решението да се публикува без мотивите.

СЪДИЯ: